

[Ivar Nørgaard.]

ringens opstillede betingelser. Det fremgår nemlig af weekendens møder i tjenestemandorganisationerne, at en væsentlig årsag til, at tjenestemændene måtte afvise regeringens oplæg, var, at regeringen havde lagt sig fast på den 1. oktober i år som tidspunktet for lovgivningens ikrafttræden. Jeg synes derfor, det er vigtigt at få alle de argumenter frem, der ligger bag regeringens beslutning om at udskyde reformens ikrafttræden til 1. oktober. Ministeren ved, at den tidligere regering havde til hensigt at lade reformen få virkning fra den 1. april i år, og ministeren ved også, at samtlige tjenestemænd har haft en berettiget forventning om, at ordningen ville få virkning fra 1. april.

Endelig synes jeg også, det vil være rimeligt, at vi får løftet sløret for, hvad regeringen agter at sætte i stedet, når man nu ikke får tjenestemandsureformen gennemført pr. 1. april og heller ikke pr. 1. oktober.

Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen (*Hastrup*): Jeg kan begynde med at sige, at det har været den nye regerings oprigtige hensigt at søge en reform af tjenestemandsløvgivningen gennemført i folketinget i denne samling. Regeringen bestræbte sig da også fra første færd og på alle måder for at tilvejebringe forudsætningerne for, at dette kunne lade sig gøre, hvor vanskeligt det end kunne forekomme at være. Regeringen har den bestemte opfattelse, at den nugældende tjenestemandsløvs ikke er holdbar, og at den har medført skævheder, som det er nødvendigt at rette, og som ikke kan rettes på tilfredsstillende måde uden en virkelig omfattende reform.

Jeg har naturligvis bemærket, at hr. Ivar Nørgaard i sit spørgsmål taler om den tidligere regerings hensigter med hensyn til tidspunktet for ikrafttrædelsen af tjenestemandsureformen; der tales ikke om løfter. Efter det for mig oplyste foreligger der da heller ikke nogen aftale om, at en sådan reform skulle have virkning fra den 1. april 1968. Når hr. Ivar Nørgaard lader forstå, at det var den forrige regerings hensigt, at reformen skulle have virkning fra 1. april i år, så betvivler jeg naturligvis ikke, at dette er tilfældet — hr. Ivar Nørgaard kender selvfølgelig mere til den tidligere regerings hensigter; end jeg kan kende til dem — men

jeg vil hævde, at den tidligere regering ville have haft store og måske helt uoverstigelige vanskeligheder ved at realisere denne sin hensigt.

Jeg kan sige, at denne, altså den tidligere regerings, hensigt med hensyn til ikrafttrædelsestidspunktet ikke har givet sig til kende i den finansielle planlægning. I det finanslovsforslag, som den tidligere regering fremsatte i november 1967, og som på det punkt ikke blev underkastet ændringer under den senere behandling og vedtagelse her i folketinget, var der ikke afsat midler, som gjorde det muligt at lade en tjenestemandsureform træde i kraft med virkning fra finansårets begyndelse, altså den 1. april. Den nuværende regering har, også under hensyntagen til den stærkt anspændte finansielle situation, måttet bestræbe sig på at operere inden for rammerne af det beløb, der var til rådighed for en løsning af dette og andre tjenestemandspøblemer. Vi søgte på enhver måde at disponere beløbet således, at det kunne blive muligt at give tjenestemandsureformen begyndende virkning allerede i år. Jeg kan ikke tænke mig, at spørgsmålet om, hvorvidt reformen skulle have virkning fra 1. april eller fra 1. oktober, som regeringen tilbød tjenestemandorganisationerne at indstille det til folketinget, kan have været det altafgørende for tjenestemandorganisationerne, for det ville jo have været ensbetydende med, at man for at fastholde 1. april fremfor at acceptere 1. oktober foretrak en yderligere udskydelse af ikrafttrædelsestidspunktet.

På et tidligt tidspunkt tilkendegav regeringen over for tjenestemandorganisationerne, at tidspunktet for reformens ikrafttræden, reglerne for overgangen til et nyt lønsystem samt justeringen af tjenestemandslønningerne under hensyntagen til lønudviklingen på det private arbejdsmarked måtte ses i sammenhæng, og at afgørelsen af disse spørgsmål måtte træffes ud fra to hensyn, som fortsat er fundamentale for regeringen, nemlig for det første hensynet til den finansielle stilling, som jeg har omtalt, og dernæst hensynet til den almindelige indkomspolitik. Regeringen vil under ingen omstændigheder frivilligt indlade sig på letsindigheder, ej heller over for statsfinansielle og samfundsøkonomiske ansvar; noget sådant ville jo omgående begrænse